

MINISTRE MARAVALL: UN MAL MOMENT

La revolta generalitzada

La revolta al carrer ha ultrapassat les possibilitats conciliatòries del ministre Maravall. Solucions tecnocràtiques poc poden fer enfront d'una protesta generalitzada sense definicions concretes, però amb molt a exigir. Si les mobilitzacions acaben serà més a causa d'un desgast comprensible que de la capacitat del PSOE per trobar-ne solucions.

J. Sanmartí (Madrid)

Qui ho havia de dir! N'hi ha hagut prou amb dos mesos d'agitació escolar i un parell de grans manifestacions d'adolescents per a posar fi pràcticament a una de les carreres polítiques considerada fins ara entre les més brillants dins del camp socialista, la del ministre d'Educació i diputat per València, José Maria Maravall.

Les grans mobilitzacions contra la LODE i l'LRU, les duríssimes campanyes de la patronal privada de l'ensenyament i dels pares catòlics, les resistències universitàries a assumir un

canvi de fons, les cares llargues de l'episcopat, els atacs furiosos durant quatre anys per part de l'oposició conservadora, no aconseguiren de fer trontollar ni un sol instant la cadira ministerial del senyor Maravall, que des del primer dia passà per ser un dels pesos pesats dels successius governs socialistes. Les confrontacions constants per la seva activitat educativa esdevenien victòries polítiques. Algú ja l'havia llançat a la vicepresidència del govern central; d'altres el nomenaven «delfi» de Felipe González; i tothom el creia «l'ideòleg» de l'equip governamental. Un polític amb futur.

Ara, és un ministre a la defensiva, sense alternatives sòlides per oferir a la protesta dels joves i políticament va de mal borràs. En una democràcia més normal ja hauria d'haver dimisit, però ja se sap que en aquest país la resistència a plegar d'un càrrec voreja la irresponsabilitat. Maravall tractà els primers

Manifestació de dijous a València. Continua la movilització.

moviments estudiantils com es fa sempre des del poder socialista: com un qüestionament del benèfic principi d'autoritat i els envià un ben-intencionat funcionari, Pérez Rubalcava, per negociar el més seriós paquet reivindicatiu presentat des del 1977. Quan fa dues setmanes el ministre s'adonà que la cosa anava de debò, s'encarregà personalment de les negociacions amb els estudiants: oferir solucions tecnocràtiques a un profund moviment social que en el fons més que no un sistema educatiu concret qüestiona un model social i econòmic.

El govern central ha hagut de reconèixer que ha perdut el contacte amb el carrer, i el PSOE ha dit per escrit que no té implantació entre els joves. Això és el que ha perdut el ministre Maravall: ha oferit una reforma educativa possible per a aquells nivells menys polititzats i més absorbits pel sistema, però, malgrat els seus orígens personals, professionals i polítics (antic manifestant, antic dirigent estudiantil expulsat de la universitat, antic dirigent de l'FLP, maig del 68, socialista històric, etc.), no endegà la imprescindible reforma social que està exigint la societat espanyola i, d'una manera especial, el jovent.

Per exemple, l'última oferta del ministre Maravall als estudiants són sis concessions de signe pressupostari i legal, però no n'hi ha ni una de signe

social o polític. Potser l'home s'ha trobat enganxat per una revolta generalitzada del jovent europeu, que protesta per un món que ells no han fet i que els tanca massa portes. Si més no, ell des del seu Ministeri no ha entès

que la ira dels estudiants d'ara no és la dels seus pares, que posen preu a les seves reivindicacions, i que la societat del futur immediat ja no es pot fer solament amb lleis, decrets o pressuposts. □

ESTUDIANTS VALENCIANS

La pilota en l'aire

Mentre arreu l'estat, i molt especialment a Madrid, les protestes dels estudiants d'ensenyament mitjà continuen, els estudiants valencians, els únics que s'havien desmarcat de les mobilitzacions, han viscut una setmana confusa.

Vicent Partal

É divendres dia sis. A la sala d'actes del centre social del Grau, a València, hi ha reunits uns dos-cents estudiants de tota la província, triats a través dels consells escolars. La reunió havia estat convocada per a les quatre de la vesprada. **Miguel Ángel Fernández**, el dirigent més carismàtic de la Coordinadora d'estudiants i un dels signats del pacte amb la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència no apareix i el nerviosisme és palès en els seus companys. No té telèfon. No era a casa quan han passat a buscar-lo.

Amb quaranta-nou minuts de retard decideixen començar. A la porta han realitzat un autèntic filtre dema-

nant credencials a tots els assistents. A poc de començada l'assemblea, **Miguel Ángel Fernández** entra en la sala i va directe a l'entarimat. Molts estudiants comenten sorpresos el desplegament policial que hi ha a l'exterior de l'edifici. La Coordinadora explicarà, per primera vegada a tota l'assemblea i dies després d'haver-lo signat, el pacte amb el conseller Ciscar.

IKO'NO

El primer aplaudiment arriba a les cinc i vuit minuts. Un estudiant s'alça i afirma que el problema no és si la Conselleria dóna un tant per cent o un altre, i que un ampli grup d'estudiants està en contra de la Coordinadora pel seu comportament. Es produeixen les primeres amenaces d'abandonar la reunió.

Una representant de l'Institut Isabel de Villena pren la paraula per situar-se també en contra. Els de l'Institut Juan de Garay es manifesten a

